

COLUMN 6 november 2021 - Leefbaarheid

Wil je écht weten hoe de werkende Hagenees denkt over de wereld in zijn stad, dat moet je naar een koffiehuis gaan. Wel vóór 8 uur in de ochtend of rond lunchtijd, want daarbuiten zitten de gepensioneerde werklui er. Oók leuk maar zij bekijken de wereld weer iets genuanceerder, of op zijn Haags, rustaaaagh.

Ik kom graag in het koffiehuis. Lekker ff slap ouwehoeren zou je denken, en dat is het meestal ook wel, maar er worden ook vaak hele zinnige dingen gezegd. In gewoon begrijpelijke taal. Geen moeilijke woorden zoals 'sensibiliseren'. Wie had überhaupt ooit van dat woord gehoord? Als er iemand in het koffiehuis gesensibiliseerd moet worden, dan wordt er vriendelijk doch dringend gevraagd om ff je muil te houden. En als er een punt moet worden bekrachtigd, dan wordt dit vooraf gegaan door een vloek of 2, 3.

Als ik vroeg in de ochtend het koffiehuis binnenkom, dan zit men meestal rustig één van de kranten te lezen. Alleen een 'mohge' kan er dan vanaf.

Het begint meestal als iemand vanachter zijn krant zegt, 'Begrèp jèh dat nâh?'.

Zo'n kreet is steevast de opmaat naar hilarische discussies, zoals over parkeren, de woningnood, het spuitheater of ander Haags leed. Discussies waarbij het koffiehuis trilt en de tranen van het lachen bij mij over de wangen lopen.

Niet zelden wordt er naar mij gekeken, omdat ik kennelijk in het onderwijs werk én ook nog bijbeun in praatgroepjes zoals de Gemeenteraad en de Provinciale Staten.

Ik luister altijd goed, want er zitten vaak zinnige opmerkingen bij.

Je zou denken dat als de drank is in de man, dan zit de wijsheid in de kan. Maar bedenk dat in een écht Haags koffiehuis er geen alcohol wordt geschonken.

De eerste koffiehuisen in Den Haag zijn, geloof het of niet, ooit opgericht door de Bond tegen Alcoholmisbruik. Dit omdat de salarissen van ambachtslieden, zoals de glazenwasser, schilder en aannemer, vaak aan het eind van de week in de kroegen werden uitbetaald en dan wist moeder de vrouw wel waar het vervolgens aan op ging.

De kouwe kak wilde daarnaast niet dat de werklui hun boterhammen midden onder het werk in hún huis opaten. Dus die waren maar wat bereid om de oprichting van de koffiehuisen te steunen. Op die manier werden koffiehuisen ontmoetingsplaatsen van arbeiders en werd het steeds vaker een plek waar het werk werd verdeeld.

Het werd meer en meer een soort uitzendbureau, waar tevens de waan van de dag werd besproken. Dit werd de wijsheid van de straat.

Hipsters hebben overigens nu ook koffietenten. En als je daar komt dan ben je streetwise en drink je koffie van een barista. Bij hipsters staan geen aannemersbusjes voor de deur, maar dubbel geparkeerde elektrische bakfietsen.

Een ander verhaal en een andere geschiedenis in wording...

Deze week was het weer zover in koffiehuis Sjaak. Het was de ochtend na dé persconferentie.....'Begrèp jèh dat nâh' en of we in koffiehuis Sjaak vanaf volgende week ook een QR-code moeten laten zien.

'Wat denk je zelluf', antwoorde Sjaak, 'ik zal wel motte'.

Daar waren de meningen over verdeeld en al was het niet in de laatste plaats om elkaar weer eens lekker te zieken, te gallen en uit de tent te lokken. Maar het had wel nut. Op die manier werd, na maanden op elkaar in het koffiehuis te hebben gezeten en elkaar te hebben afgetast en wantrouwig elkaar te hebben aangekeken, de roze olifant in het koffiehuis besproken: wie is hier nu wel en wie is hier nu niet gevaccineerd.

Het bleek dat vrijwel iedereen gevaccineerd is. Een enkeling gaf toe dat hij na al dat gezeik dan toch maar alvast een eerste prik heeft gehaald en rekende uit wanneer hij dan weer welkom is in het koffiehuis.

Voorlopig nog niet, want de tweede prik moet er nog in en dan moet je nog een paar weken wachten totdat je je QR-code krijgt.

Dat wordt dus voorlopig een bakkie pleur on-the-go.

De sterke verhalen kwamen nu ook uit de mouw, want iedereen had wel ervaring met de QR-code. Sommigen hadden de code al zo vaak moeten laten zien, dat deze in het schermpje van de telefoon was gebrand.

Ook buitenlandse ervaringen werden er gedeeld, zoals uit Spanje. Daar mag je je mondkapje alleen afdoen als je tapas eet, je tanden poetst of als je ligt te zonnen. Geen porum namelijk, als de rest van je gezicht bruin is.

Het blijkt ook dat sommige mensen het mondkapje tijdens het bruinen expres ophouden, want dan lijkt het na afloop alsóf je echt een mondkapje op hebt. Als een soort permanente tatoeage. Zo worden de nuttige tips en trucs gedeeld in het koffiehuis en worden er zaken bespreekbaar gemaakt.

Een van de gasten wond er geen doekjes om. Hij wil weer zo snel mogelijk uit de ellende en normaal naar het terras en een concert en doet om die reden mee met alle maatregelen. Hij was er trots op, dat hij zich al zó vaak bij de GGD had laten controleren dat er zelfs een teststraat naar hem vernoemd is.

Zo zie je maar weer. Ik wens jullie veel wijsheid, blijf gezond, denk niet alleen aan jezelf, maar ook aan een ander: laat je vaccineren. Meer mensen die jij denkt, doen het al. Dat bleek maar weer eens in het koffiehuis.